

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Hvgonis Grationopolitani Episcopi. Ex ea quæ est per R. P. D. Guidonem, Maioris Carthusiæ Priorem, Sanctiq[ue] Hugonis æqualem. Vsus est hoc Hugone vt familiarißimè, ita etiam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

VITA S. HVGONIS GRATIONOPO-
ltani Episcopi. Ex ea qua est per R. P. D. Gui-
donem, Maioris Carthusia Priorem, Sancti
Hugonis aequalem. Vfus est hoc Hugone vt fam-
liarissimè, ita etiam honorificentissimè S. Bernar-
dus, vt constat ex vita S. Bernardi lib. 3. cap. 1.
Claruit Anno Incarnati verbi 1100. & sequētibz.

Caspar Baro
in Notatio-
nibus Mar-
tyrol: Rom.

HVgo egregium Catholica Ecclesie orna-
mentum, natione Valentinenfis, loco iux-
ta fluvium Isaram sito cui Castrum nomē
est, parentes habuit cum generis dignitate, tum
sanctitatis prerogativa conspicuos. E quibus pa-
ter Odilo, quo iam grauis, sanctissimo monente
filio, tanto feruore seculum contempsit, vt sene-
ctutis & delicatae consuetudinis in memor, duras,
quas Carthusia praescribit, vias aggredi non dubi-
tauerit. Vbi annis ferè decē & octo in omni san-
ctitate exactis, cum iam fermè esset centenarius,
felici agone vitae cursum consummauit, filijq; pre-
cibus, ac sacra per illum communionē munitus,
laetus caelorum regna petiuit. Mater verò eius, cū
pari pietatis studio flagraret, salubribus pij filij
monitis instructa, omnibus pietatis operibus, in
domo propria, reliquum vitae tempus impendit,
& multis admodum clara virtutibus in senectute
bona quieuit. Hæc autem dicere fuerat solita,
quodd, dum prægnans, suis eum ferret visceribus,
visum sibi per somnium fuerit, elegātem creasse
puerum, quem sistendum Dei conspectibus, San-
cti, (in quibus & beatus erat Petrus.) deferrebant
in caelum. Hinc factum est, vt summa parentum
diligentia, optimis disciplinis, & haud mediocri
etiam literarum cognitione imbueretur.

1. Aprilis.

Patria & pa-
rentes S. Hu-
gonis.

Pater eius
senex fuit Car-
thusianus.

Visio Ma-
tris eius an-
te partum.

Parentum
cura imbui-
tur literis

Est Canon-
icus Valētia.

Hugo Lega-
tus Gregorij
septimi d.
Hugonem
secum abdu-
cit & postu-
latur Episco-
pus.

Consecratur
à Gregorio
septimo An-
tistes Grati-
onopolita-
nus.

Cum autem Musarum Charitumque munificen-
tia præclare ornatus, Valētię, in maiori ecclesia
Canonicus sacras functiones obiret, contigit Do-
minum Hugonem, Galliarum, ex præcepto Gre-
gorij septimi, Legatum, virum agendarum rerū
prudētia insignem, ad eandē venire ciuitatem:
qui captus huius Hugonis eximio morū & odore,
qui ex vultu tanquam despeculo præclare luce-
bant, eum in partem societatemque sacri sui mu-
neris vocauit, secumque Auinionem ad celeberrimū
quoddam Concilium abduxit. Eodem tem-
pore Gratianopolitani antistite destituti eō ve-
nerunt, & summis infimisque precibus Hugonem
sibi Episcopum postulauerunt: quorum precibus
summi Pontificis legatus protinus gratulabun-
das annuit: sed ille maiore studio reluctari, mag-
nisque vocibus sese & ætate & scientia & moribus
& vita tantis mysterijs imparem esse affirmauit;
addiditque se nullatenus passurum, in certissimum
sue salutis dispendium, venerandū illud officium
sua vilitate foedatum iri. Perstitit vir sanctus lon-
go tempore in illa sententia, ac totis viribus, onus
honoris illius, a suis humeris conat^{us} est auertere,
sed eum & Legatus & viri pietate & prudentia
præstantes, qui Concilio intererant, sua auctori-
tate eum mouerent, immo impellerent, tandem
aliquando, non tamen sine multis lachrymis, ele-
ctioni celsę, tantique muneris functionem, cum
solēni consecratione ab ipso Romano Pontifice
Gregorio eius nominis VII. suscepit.

His igitur non solum prosperè sed & religi-
osè peractis, ad susceptam reuersus ecclesiam,
cum eā præter opinionē multis flagitijs infamem
inueniret, populū in diuinis rudē, sacerdotes nu-
ptias publicè celebrantes, sancta illicitis contra-
ctib. violari, & omnia denique pietatis officia sine

vlla etiã sceleris suspicione cõtaminari, quãtos miseriarũ cumulos in morum adeò deprauatorũ reformatione perpessus fuerit, quos lachrymarũ imbres ad propitiãdũ pro eis numen diuinũ profuderit, nõ est nostrę facultatis euoluere. Hoc rãtũ dicimus, nõ prius eũ à laboribus, à lachrymis, à sacris cõcionib. & diurna nocturnaq; vigilãtia cessasse, quã obscuratã tot tãtisq; flagitijs ecclesie sue faciẽ, ad pristinũ nitore ac pulchritudinẽ reuocasset. Interea vir sanctus, cũ hoc modo diocesim suã nouo lumine illustrasset, cepit & ipse maiori cõtentione ad sũmę perfectionis studiũ aspirare. Necdũ duobus anis sacrũ illud munus administrauerat, cũ õnibus huius vitę curis posthabitis, ad sacrã sese solitudinẽ, recepit, & monasticę vitę disciplinã, in Ordine Cluniacẽsi, in monasterio cui Casa Dei nomen est, incredibili alacritate excolere cepit. Vix annũ vnũ in illius certaminis stadio exegerat, cũ mãdato sũmi Põtificis ad diocesim suã redire cõpulsus est. Eã igitur repetẽs tantis virtutũ omnium incremẽtis locupletauit, vt minimẽ penitẽdos in solitudine fiuctus fecisse videretur. Necdũ tertiu in episcopatu expleuerat annum, cũ ecce Brũo vir religiõis ac sciẽtiã clarus, honestatis & grauitatis ac toti⁹ maturitatis quasi quoddã simulacrũ, cũ sex alijs egregia pietate viris aduẽit, qui incredibili quodã factioris vitę desiderio accensus, cõgruũ aliquẽ suo proposito locũ explorabat. Cupiebat enim in sacra aliqua solitudine vitã ab õni profanorũ hominũ cõgressu liberã ducere, & se totũ à corporis cõsuetudine, quantũ per humanã fragilitatẽ liceret, auellere, quò vni & omnipotenti Deo arctiori amoris vinculo coniungi posset. Hunc igitur Hugo, ad se cum socijs venientem tanta beneuolentia ac honore amplexatus est, vt eum non (modo

7
Summa
cuius studiũ
in reformatione
suzdi-
xcelios.

Fit mona-
chus Cluni-
acensis.

Reuoatur
ad diocē-
sim suam.

S Bruno cũ
socijs venit
ad S. Hugo-
nem.

Carthusia
solitudo
horrida.

Visio S. E.
piscopi

In Carthu-
sia viuit hu-
millime.

Ecce ardens
eius pauper-
tatis studio.

modò voti compotem fecerit, sed còsilio, aucto-
ritate & humili etiam obsequio iuuerit. Erat in
ipſius diœceſi horrida quædam ſolitudo, cui Car-
thusia nomen eſt: hanc itatim Brunoni aſſignauit,
vt exſtructis in ea tuguriolis vni Deo in omni ſâ-
ctitate famularêtur. Porrò ſacer Antiſtes circa il-
lud tempus viderat per ſomnium, in eadem ſoli-
tudine Deum habitaculum ſibi conſtruentê, ſtel-
lasque ſeptem itineris ſibi ducatum præſtantes.
Quapropter vir ſanctus ad eò illorum aduentu
gauiſus eſt, vt nihil dubitaret ſeptem illos diuini-
tus ad ſe miſſos. Vndè etiam in ſubleuandis eorũ
& animi & corporis neceſſitatibus, cura & vigi-
lantia plusquam paterna eis ſuccurrit.

Iam verò poſtquam ſeptem illos in arduo pi-
etatis propoſito feliciter progredi, & angelicam
in humanis corporibus quodam modò vitam ad-
eptos vidit, contineri non potuit, quin ſe eorum
exercitijs adiungeret, & viliffima quæque mini-
ſteria in ſacra illa congregatione ſibi depoſceret,
tanta alacritate ac diligentia, quaſi tum primùm
ad Chriſti ſeruitutem admiſſus eſſet: adcoque di-
uini amoris facibus ardebat, vt mundi & rerum
omnium humanarum oblitus, ab illa ſolitudine
auelli non poſſet. Cùm verò Bruno opportunè ac
importunè inſtaret, vrgeret, ac impelleret vt cõ-
miſſarum ſibi ouium curam repeteret; pauper-
tatis ac humilitatis ardore incenſus, voluit non
modo equos, ſed omnia dignitatis ſuæ ornamen-
ta, quibus epiſcopi cùm ad neceſſitatem tum
dignitatem vti ſolent, diuendere, precioq; pau-
peribus diſtributo, proprijs in prædicatione pe-
dibus diſcurrere. Sed Bruno, cuius conſilij non
aliter quam præceptis obtemperabat, nequaquã
id paſſus eſt: nam præter alia, quæ cùm ad corpo-
ris, tum

ris, tum maximè ad animi perniciem indè pro-
uenire poterant incommoda. prudenter confide-
rabat virum sanctissimum, vigilijs, ieiunijs, ac sa-
cris lectionibus exhaustum, tanto oneri ferendo
planè imparem esse. Quadraginta enim, quam
vixit annis, continuis capitis & stomachi dolori-
bus laboravit, prorsus vt angelum Satanæ, qui eū
colaphizaret, adeptus videretur.

Verumenimuerò, quamuis ad eò esset à corpo-
ris consuetudine, rerumque humanarum cogita-
tione abstractus, vt sui ipsius frequenter oblitus,
nò tam in terris quàm in cælis degere videretur,
pauperum tamen & inopum curam deponere nò
potuit. Exceptis enim domūs suæ dūtaxat extre-
mis necessitatibus, cuncta sanè, quæ consequi po-
terat, non in thesauros, posterorum vel dissipan-
da litibus, vel consumenda luxibus congregabat,
sed in egentibus lætus distribuit. Pupillorum ve-
rò ac viduarum patrociniū quanta cura susce-
perit, quis explicare queat? Iræ & furorem ho-
minum potentissimorum, quo interdum sequen-
tes, inexorabiles se præbebant, qua animi lenita-
te represserit, qua humilitate superauerit: dictu
mirum est. O, quoties salutis humanæ quasi cæca-
tus desiderio, in canosa se loca pro talibus causis
proiecit? quoties ad pedes abiectissimarum etiā
personarum diu prostratus iacuit? lam verò diui-
ni verbi prædicationem quo animi feruore, quo
studio expleuerit nunquid oratione cōsequi po-
terimus? Cum die quodam apud* Vinnaicum ca-
strum verba faceret, & audientium corda ad effu-
sam lachrymarū vim prouocaret, duæ mulieres
acerrimis pietatis eius aculeis excitatæ, in apertā
scelerum suorum confessionem cum multis la-
chrymis proruperunt; quarum vna proprium se

Cura paupe-
rum quanta
illi fuerit.

Misuetudo
& humilitas
eius.

*Innsicum

Prædicatio
eius efficax.

maritum veneno sustulisse, cum summo admiffi sceleris dolore proclamabat; quam nequaquam vir sanctus auersatus reiecit, sed summa cum prudentia ac modestia tractauit, vt eam tanquam membrum Ecclesiæ morbidum grauiterq; faucium, ad sanitatem reuocaret. Neque hæc solæ sed alij vtriusque sexûs quamplurimi sese ad pedes eius abiecerunt, & scelerum suorum veniam cum debita satisfactione postularunt. Longum nimis foret singulas eius virtutes recensere, in quem diuina gratia omnium ornamenta virtutum congefserat, tantisque donis affecerat, vt singula quæque principatû sibi in eo vindicare viderentur. Porrò illud vnum in eo valdè admirandum fuit, quòd aded diuinarû rerum commentationi assueuerat, vt nulla vnquã res vel prospera vel aduersa, mentem eius ab intuitu rerum cælestium auertere potuerit. Oculorum suorum, qui solent frequenter nobis peccati fenestrâ aperire, custos aded admirabilis fuit vt vix dici queat. Hinc cum aliquando mater mea familiarem cum eo sermonem habuisset, & ego post discessû ex eo quærerem vtrum eam senecta valdè frengisset; paululûm secum præmeditatus, Nescio, inquit, planè cuius ætatis sit; neque enim faciem eius intuitus sum. Hinc & illud, quòd cum mulier quædam potentia ac nobilitate præclara, ad eum venisset, & faciem, inter verba vltro citroque habita, fuce meretricio ornatam impudentè ostentaret, & socij eius, quos prudentes non minùs quam religiosos habere curabat, post discessum dicerent, cur eam de tanta lasciuia impudentiaque non corripuisset, ille non sine horrore respòdit, se faciem eius penitùs non vidisse. Et quid mirum quod faciem illius non viderit, qui

Studiû con-
tèplationis
eius.

Nota oculo-
rum conti-
nentiam ve-
rè stupendâ.

qui nullā omnino nouerat. Plā verò de vigili, reli-
quorū sensuū custodia quid attinet dicere? cū ita
diuinarum laudū studio imbutus fuerit, vt etiā in
extremis mortis doloribus, cū cœtera pene ōnia
de memoria diffugissēt, hoc vnū prorsus de san-
ctissima eius mēse, nulla vel phrenesis, vel alteri^o
vi morbi potuerit aboleri. Cū iā deuecta æta-
te mortis dolores vehemētius appropinquarent,
& multis fletib. ac suspirijs, quasi maximorū cri-
minū reus plāgeret, quidā ex socijs eū cōsolatur^o
accedens: Pater, inquit, quid te tanto lachryma-
rum imbri affligis, cū nec homicidiū, nec per-
iurium, nec aliud quidquam quod offensionem
diuini numinis prouocauit, cōmiseris? Protinus
illē, nihil hoc, inquit, refert, cū sola cupidi-
tas & vanitas, hominem, nisi diuina clemen-
tia protegatur, in sempiternam pestem deij-
cere potest.

Cupiditas
& vanitas
quam homi-
ni nociuz.

Cum grauissimis morbi doloribus oppressus
decūberet, Dōinus Odolricus Diēsis Antistes mo-
nasticæ vitæ amore incēsus ad eum venit, vt sacrū
habitū ab eo, cuius alūnus fuerat, susciperet. Vir
aut beatus audita aduentūs eius causa, tāto est re-
pletus gaudio, vt infirmitatis oblitus penē se de
lectulo præcipitauerit, quò venienti occurrere
posset. Accedente aut illo, præ gaudio lachrymas
fudit, & in oscula eius ruens, sacro illū habitu in-
duit. Postremò contineri non potuit, quin mini-
strorū suorū manibus adiutus, in solū descēderet,
prostratusq; in faciē, magnas Deo gratias ageret.
Tantus namque erat illi humanæ salutis amor,
tantum sanctitatis desiderium, vt omnes ecclesia-
rum rectores, maximis virtutum omnium orna-
mentis decorare vehementer niteretur. Hinc eti-
am crebris mentis excessibus in Deum ferebatur,
& quanti-

Salutis an-
marū sum-
mè sicibus
dus.

Patiens in
infirmitati-
bus.

Obijt vir sã-
ctus anno
Domini 1172

Deuotio po-
puli erga sa-
ctũ corpus.

In quo san-
ctitas vera
constat

& quanquam à primis annis, acerbissimis cere-
bri passionibus laboraret, & vltima ætate quasi
quibusdam dolorum fornacibus decoqueretur,
tanta tamen fuit mentis altitudine, tanta constan-
tia, vt nõquam passus sit religiosam deuotionem
fumo aliquo obcurari, sed in ea ad extremum
vitæ spiritum egregiè admodum perseverauit.

Anno itaque ab incarnatione Domini millesi-
mo centesimo tricesimo secundo, ætatis suæ ad
minùs octogesimo, mense quarto consecrationis
autem suæ quinquagesimo secundo, Kal. Aprilis,
sexta ante Palmarum Dominicam feria, beatus
Hugo inter sui temporis episcopos fama & ope-
ribus celeberrimus, migravit ad Dominum, suc-
cessorem sibi Carthusiensem, propter eximium
pietatis studium egregiè charum, relinquens. Sa-
ctum corpus fuit vsque ad tertiam, sequētis heb-
domadæ, feriam insepultum relictum, ad cuius
exequias innumerabilis vtriusque sexus multi-
tudo confluens, magna cū reuerentia sãctissimos
eius pedes osculabatur, & multi in rebus affli-
ctis, eius intercessione, opem diuinam implora-
bant, quam sine dubio se percepisse gaudebant.
Tantus enim erat populi vndique concursus, &
tam grata cunctis etiam defuncti præsentia: vt eũ
in monumentum inferri non paterentur; Signa
autem & miracula literis mandata non sunt, præ-

sertim quodd clarorum hominum sanctitas
non tam ijs, quam vitæ innocentia &
charitate in Deum con-
tinetur.

MARTY-

MARTY
Chio
sunt
nono
apud

C
ipfas c
munier
luculéc
& vniu
dam me
ctissim
qui cru
tur, eas
nefaria
illa cu
modò t
omnes
eas flam
tute atq
non eri

Cũ
iudicur
niensis
de scrip
scripsit
Chioni
tychiar
eas ita
curauit
inquit,
nolitis,
edictis